

faa at Kongen skulde aflægge en særlig Ed for den danske Rigsdag om at opretholde Danmarks særlige Forfatning, saa troer jeg ikke, at det var passende, at der aflagdes saadanne forskellige Eder paa at holde de forskellige Forfatninger. Jeg troer, at den Ed, eller den Forsikring, der skulde gives, maatte være for samtlige Statsforfatninger, og at det vilde være opløsende, om man skulde betragte det som en forskellig Kongepligt eller Herkerpligt at holde Forfatningen for den ene Statsdeel og at holde den for den anden Statsdeel. Kongen kunde ikke holde den Ed, som han aflagde i Fællesforsamlingen, naar han brød den, som han maatte aflægge med Hensyn til det Særlige; det vilde enten være et Overgreb af Myndigheden i Fællesforfatningen eller ogsaa en Forsømmelse, hvis han ikke tillige holdt over de særskilte Forfatninger. Naar der er sagt, at vore Regenter i ældre Tider reiste om, lode sig hylde og aflagde Ed paa forskellige Steder, saa var det jo netop paa en Tid, da der ikke eksisterede nogen egentlig Statseenhed, og altsaa er det Noget, man slet ikke nu kan tage til Mynster. Hvad det Forslag angaaer, hvor efter § 21 i den nuværende Grundlov ogsaa skulde gaae over i den nye, da er dette ikke blevet anset for nødvendigt, og det kunde ialtsald ikke ganske skee i de Udtryk, hvori Grundlovens § 21 er affattet; thi der er nu et Geheimestatsraad, der ikke blot er et Statsraad for Danmark, men for det hele Monarchie. At Ansvarret skulde svækkes ved, at de Sager, der vedkomme Danmark, forhandles i et Geheimestatsraad, hvor der ogsaa sidder Ministre for Hertugdømmerne, er uidentivl en aldeles feil Opsatning, thi de danske Ministre ville blive ansvarlige for enhver Lov eller Foranstaltning, der gaaer igennem dem, uden Hensyn til, at der har været holsteenske og slesvigiske Raadgivere tilstede i Statsraadet. Her er jo ikke Tale om Majoritet eller Minoritet, men den,

som contrastgnerer, er ansvarlig, hvis der virkelig er begaaet Noget, som retteligen kan paadrage Ansvar, uden Hensyn til, hvem der har været Raadgiver. Forøvrigt troer jeg, at det er i dansk Interesse, at der er en saadan Fællesraadgivning i Statsraadet, hvori naturligtvis Ministrene for de enkelte Statsdele ikke kunne have nogen afgjørende Stemme. Det giver Danmark, der har et overveielende Antal af Ministre, en Indflydelse ogsaa paa Lovgivningen for Hertugdømmerne, og det giver et indbyrdes Hensyn, som ellers mulligt kunde komme til at mangle.

Formanden: Der er forlangt Afslutning af Forhandlingerne af følgende Medlemmer: Kayser, Jørgensen, Schovelin, H. Hage, Wiborg, Sonne, Luxen, Casse, J. Pedersen (Præstø Amts 4de Valgkreds), Lybye, Ottesen, Boesen, J. J. Nielsen, Rothe, Hall, Alberti og Willens.

Det vedtoges derpaa med 44 Stemmer mod 38, at Afslutningen skulde finde Sted.

Man gik derpaa over til Afstemning, hvorved:

1) Udvalgets Fleertals Forslag: 3 Udkafts § 1 udgaaer „for Kongerigets særegne Anliggender“ vedtoges eenstemmigt med 91 Stemmer.

2) Udkafts § 1, med den vedtagne Forandring, saalydende:

„Den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening. Den udøvende Magt er hos Kongen. Den dømmende Magt er hos Domstolene“.

vedtoges eenstemmigt med 92 Stemmer.

Forslag af Rosenørn og Rothe:

At i Udvalgets Forslag Nr. 2 udgaae Ordene „af Staten“ forkastedes med 61 Stemmer mod 28.